

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606687424/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

sten hvislende, ligesom naar Onkel Jørgen lærte dem at sige «other» i Engelsk. Og saa: «pa», – han sagde næsten «pa», saa aabent var «aa»et.

«Hvor han da taler sært,» hviskede Anna til Karl.

«Jeg synes, han taler kjønt,» sagde Karl. «Saa mærkeligt.»

«Aa,» svarede Onkel Jørgen lidt efter, «jeg har jo nu rappedes med dem i næsten 15 Aar. Saa lidt Bid faar man jo da tilsidst.»

«Ja-ja, ja-ja,» sagde Meyer. Det kunde rigtignok betyde, hvad det skulde være, saadan som dét blev sagt.

«Naa, har I saa moret jer noget, Børn?» – Karl vaagnede op ved sin Faders uhyre velkjendte Stemme.

Det varede lidt, inden nogen fandt paa at svare under disse usædvanlige Omstændigheder. «Ja, saa voldsomt,» sagde endelig Henriette.

«Da var'et s'gu da godt,» sagde Proprietæren. – «Hor, vil I et gaa lidt med ind, allsammen? Hr. Meyer dér skal rejs' i Morgen igjen. – da for jeg faar Sko paa. Og Du vil vel godt tal' lidt med ham, Jørgen?»

«Naa, Du boer paa Holtinggaard, Peter Meyer; jeg troede næsten, I kom hjemme fra os,» sagde Præsten.

«Denne Gaang, ja. – Der var noget jeg vilde forhandle med – Proprietariusen om.»

«Ja, De fik jo for lidt ud a'et,» sagde denne i en lidt undskyldende Tone.

«Jeg fik talt en Del med Dem. Det var jeg glad ved.»

Hvad mon dog det kunde være? tænkte Karl. Nu blev ogsaa hans Fader mærkelig for ham. – Men hvor den fremmede dog sagde »glad« forunderligt. Saa bredt og rullende og blødt, ligesom det kunde være: »gillaad.»

I hele Selskabet kom nu ind under de store Linde i Borggaarden. Der var ganske dunkelt, skjønt Blæsten havde taget næsten alle Bladene allerede.

Jomfru Hyphoff kom straks ud i Førstuen med Lys. Hun maatte have staaet og ventet paa Proprietæren og den Fremmede.

«Ja, Gæstekammeret er gjort i Stand,» sagde hun højt, saa man kunde mærke, hun var tungtør. – »h, men Gud fri os – jeg mener: sikken Masse Mennesker!»

«Ja, Jomfru Hyphoff,» raabte Proprietæren til hende, «ingen Afrensning! – nej – men sæt nogen Æbler og Pærer ned i Vinterstuen.»

«Evler og Peter?»

«Ja.»